

Циклус Палермо – Радослав Миленковић

ПАЛЕРМО

Већ сам заборавио
промукло довикивање пиљара
и дечаке који истоварују воће
на пијаци Ballarò.
Шетњу по крову катедрале
Светог Вазнесења Девице Марије
заборавићу данас.
Можда ме у том науму
затекне ноћ
али до поноћи ћу сигурно успети.
И све остало заборавићу.
Све осим упорног фотографисања
пред једном кућом на Тргу Преторија.
То ћу заборавити сутра.
Искрено можда то нећу моћи да заборавим
ни сутра ни прекосутра.
Али то ме не омалодушјује.
Напротив.
То је добро.
Имаћу нешто истински лепо
што ћу заувек моћи да заборављам.

СТАРА ПРИЧА О НОВОЈ ЉУБАВИ

Како си незаштићен
у новој љубави.
Како си незаштићен...
Мислиш спасоносна је
та струја која те носи
избавитељски је
и само твоме компасу наклоњен
ветар у једрима.
А заборављаш
да те сваки пут води крају
и олуји
после које ћете и ти
и твој брод
бити само олупине.
Грлићеш поново расцепљену даску
са именом лађе
и плутати пучином
у мраку
беспомоћан
питајући се
којој ћеш чудној риби бити храна
не дочекавши свануће.

ТВОЈЕ ИМЕ

Данима се досећам
како и где
да те сакријем
али то више нећу да чиним.
Умем да кријем ову љубав

али не могу да се помирим
да нас стварност заклања изговорима
који могу бити било чији.
Себично те желим само за себе
пред свима.
Зато планирам да без престанка
изговарам твоје име
(верујем да ћеш тако постати сасвим стварна)
и не планирам да икада заћутим —
то би нас уништило
јер би тада сви видели како нестајеш
у тишини
а обећао сам ти
да ће ова љубав остати тајна.

ПРАЗНИНА

И у Хипербореји
и на Астал планини
сваки сам свој дан
бројао корацима
истих стопа.
Кад год бих застао
да смирим дах
и куцање срца учиним нечујним
недостајање је шапутало твоје име.
Узалуд мењам правац кретања
и изговоре.
Ова празнина нема краја.
Трајност је њена једина извесност

И нема јој краја
јер од самог почетка
она је крај сâм.

НЕМОГУЋА ЉУБАВ

Немогућа љубав
стрпљиво и трајно чека
да наша тела распе по постељи.
Читањем и певушењем
безбрижно испуњава себе
празне без нас.
Мудро ћути о својој узалудности.
Заборавља на ветар
који млати по ролетнама.
Наноси суво лишће у капију
и слепо верује
да ће једном сванути
дан друкчији од овог.
Чека оно јутро из снова
у коме ће отворених очију
најзад моћи да види
све што се стрпљиво сабирало
не би ли нас сачекало
од првог тренутка спремне
за све најбоље.

НЕВИДЉИВА ПЕСМА

Писао сам о тајној љубави невидљвом тинтом
одавно заборављеном и скорелом
на стакленом врату мастионице — узалуд.
На пламену жудње
свако је слово постајало видљиво
одајући моју задиханост.
Да бих сачувао тајну
ову ћу песму написати
невидљивим речима.
У њој ће се слова додиривати
слободно као што се наша тела
преливају и топе једно у другом.
Нека траже у белинама међу речима.
Нека слуте
нека претпостављају.
Нека на тренутак
чак и нас завара очигледно.
То што нисмо овде
не значи да нас нема.
И нико никада неће сазнати
да се волимо.
Тако је безбедније.

ADAGIO

Журим у сан.
Ту ћу те наћи.
Махаћу ти из даљине
у даљину
у којој сам те оставио

наднету над књигом
коју ти пишем.
Не чекај да стигнем до тебе –
довољно је да одмахнеш
а ја ћу спорим кораком
према теби
кроз дине сна
стрпљиво као караван
који ни сунце не може да пожури и убрза.
Тако и ја –
морам полако
јер ово непрегледно пространство
које нас дели
ја могу прећи једино лаганим ходом.

УЛИЦА

Сваки је мој дан стрма улица
којом се пењем ка теби.
Корачам задихан
завирујући у капије и пролазе
и крадом вирим иза туђих прозора.
А када те нигде не угледам
онда се радујем твојој силуети
замишљајући да ме чека на врху.
Сам себи Сизифов камен
и твој подвижник.
Све што није било
и неће бити
гурам уз брдо дана
да бих на врху

схватио да те нема
и да бих поново суновратио ову љубав
— моје једино имање —
низбрдо у ноћ
до новог свитања
у нади да ћеш ме пробудити
љубећи ми табане
израњављене овим пењањем
ороченим на заувек.

MONDELLO COCCO BELLO...

Испуњена истом онаквом надом
каквом Одисеј подизаше једра своје лађе
гледаш плаветнило неба
стопљено са морем.
Пружаш ми длан
и зрно по зрно
као расута словца
једем нар са твоје линије живота.
Другом руком
полако сипаш по мени
светлуцави песак.
Продавци марама и кокоса
одазивају се у даљини
својим гласовима од јуче
(и од пре хиљаду година)
а ја те беспомоћно гледам
и правим се да је ово
сасвим обично јутро на плажи

и да нема разлога
да такво не буде и свако следеће
све док ме целог не затрпаш
прахом Пелегрина и Капо Гала.

Песме из рукописа „Повратак у катакомбе“

О ПЕСНИКУ

Радослав Миленковић је рођен 17. фебруара 1958. године у Новом Саду, где је завршио основну и средњу школу. Године 1980. дипломирао је глуму на Академији уметности у Новом Саду у класи професора Бранка Плеше, а позоришну режију 1990. на Факултету драмских уметности у Београду у класи професора Дејана Мијача.

Глумио је у великом броју филмова и позоришних представа. Своју прву позоришну улогу остварио је 1977. године у представи „Тантантадруј“, у режији Петра Зеца, у београдском позоришту Двориште, док је прва филмска улога била улога Луке у филму „Широко је лишће“, у режији Петра Латиновића.

Режирао је у бројним позориштима Југославије, а касније Србије, као и у позориштима у Мађарској, Шведској, Хрватској и Македонији Од 2004. године је редовни професор на Универзитету у Новом Саду и гостујући

професор на Академији умјетности у Бањој Луци, а од 2005. године стални је редитељ драме Српског народног позоришта.

Радослав Миленковић бави се и књижевним радом. До сада је објавио књиге поезије: „Тачка. Пепо. Поезија.“, Матица српска, Нови Сад, (1982), „Крхотине“, Крвови, Сремски Карловци, (1993). „Тајни тунели“ — Повеља, Краљево, (2018). и „Празна гнезда“, Архипелаг, Београд, (2021).

За позоришно и радио извођење драматизовао је дела Матије Бећковића, Радоја Домановића, Стевана Сремца, Ранка Маринковића, Александра Грина, Франца Кафке, Михаила Булгакова.

